

עפ"ת 34820/12/14 - מואיז דמנשה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ת 34820-12-14 דמנשה נ' מדינת ישראל
ת"ד 3194-02-14
01 ינואר 2015

בפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער מואיז דמנשה
נגד
המשיבה מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער - עו"ד ליאור לימור

ב"כ המשיבה - עו"ד שירי פרל

המערער הופיע

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

נגד המערער הוגש כתב אישום על תאונה קשה אשר גרם אותה בחוסר זהירותו בכך שביום 30.05.13, בשעות הערב, פגע בילד כבן 8, עלא אלסעדי, יליד 2004, כאשר הלה חצה את מעבר החציה ברח' יפת סמוך לבית מספר 78 ביפו.

על-פי כתב האישום, הואשם המערער בעבירות לפי סעיפים 67(א) לת"ת וסעיפים 62(2) ו-38(3) לפקודת התעבורה. הילד נפגע בכלייתו השמאלית ואושפז למשך חמישה ימים, מצבו עובר למשפט השתפר, לשמחת הכל.

בית משפט קמא, בהכרעת דין מפורטת, התבסס בעיקר על עדותה של אמו של הילד. האם המתינה מעבר לעברו האחר של הכביש על מנת שיחצה את הרחוב לעברה.

כאן המקום לומר שמדובר בתאונה שעל-פי כתב האישום התרחשה במעבר חציה אחד משניים, סמוך לבית ספר במקום.

על-פי עדות האם, כפי שנמסרה בבית המשפט וכפי שהוצגה לבית משפט קמא בהודעתה **10/נ** במשטרה, בנה עבר את

הכביש במעבר חציה כאשר הוא הולך אליה באיטיות ובלשונה "לאט לאט". טענתו של המערער הייתה לפני בית משפט קמא שהתאונה כלל לא התרחשה במעבר חציה אלא כ-17 מטרים ממנו וכי הילד רץ, אם כי המערער, לשיטתו, כלל לא ראה את הילד.

ללא ספק, קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא נבעו בעיקרן מקביעתו כי עדותה של אמו של הילד היא עדות אמינה ומהימנה שיש לסמוך עליה ולבסס על רגליה את הכרעת הדין. בית משפט קמא לא התעלם מעדויות אחרות שבאו בפניו, אף לא מטענות הסנגור באשר למחדלי חקירה קשים, לטענתו, אך לא מצא בכל אלה הצדקה לזכות את המערער ואף לא מחמת הספק הסביר.

אינני שותף לעמדתו של בית משפט קמא ולכן הנני מורה על זיכוי של המערער בדין.

שני עמודי בריח מחזיקים את עמדתי זו: הראשון הוא עדותו של הילד הנפגע בתאונה בעמ' 10 לפרו' בית משפט קמא, עדות אשר התביעה לא חלקה עליה, למרות שאמרתו בחקירה נ/9 אמר דברים הפוכים, לא ביקשה המדינה להכריז עליו כעד עוין, ואמרתו, שהוגשה לצורך השוואה על-ידי הסנגור, לא הוגשה על-ידי התביעה כראיה לתוכנה, כפי שיכולה הייתה לבקש לעשות, לו הייתה עושה שימוש בסעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"ד - 1971.

בעדותו, עמ' 10 לפרו' החל מש' 16, הילד העיד כך:

"...התאונה קרתה על המדרכה..."; "...חציתי את הכביש בריצה..."; "...אני לא יודע מה זה מעבר חציה..."
ובעיקר "...במקום שבו עברתי את הכביש לא היו סימנים של מעבר חציה..."

בית משפט קמא, כאמור, היה ער לקושי זה, ואמר שאי-אפשר לסמוך על הילד, אבל לפחות ספק סביר בוודאי יש, ובעיקר לאור העובדה שבאמרתו בחקירה נאמרים דברים אחרים, ואותם דברים נרשמו על-ידי החוקרת שחקרה אותו לא מפיו אלא מפי אמו, כך ממש, אשר הייתה המתורגמנית של דבריו, בהינתן שהילד אינו דובר השפה העברית.

עדותו זו של הילד שבית המשפט היה ער לקושי שהיא יוצרת, חייבת לעורר ספק סביר, שמא גרסתו של המערער, שמא התאונה אירעה כשהילד רץ ופוגע בצד הרכב שלא במעבר חציה, צפוני או דרומי, אין זה חשוב.

בריש תיכון אחר המצדיק זיכוי מחמת הספק הוא מחדלי החקירה הקשים בתיק זה.

אפתח ואצטט מתוך ע"פ 5109/09, דביר חליוה נ' מדינת ישראל (20.08.13): "...כאשר מגיע בית משפט למסקנה כי חרף הראיות שנאספו, ואשר מצביעות לכאורה על אשמת הנאשם, קיימת עדיין אפשרות כי הראיה שלא נאספה הייתה מעלה ספק סביר באשמתו - או אז הדין הוא שיש להורות על זיכוי מחמת הספק..."

במקרה שבפנינו, עסקינן בצובר ראיות חסרות או מוקשות. הראשונה, כפי שצינתי לעיל, העובדה שעדות הנפגע באה מפי אמו, שהיא עדה עוינת כשלעצמה, ועצם התרגום על-ידי האם מטבעו יוצר שיבוש הליכי משפט, ואסור שאיש משטרה יהיה שותף למעשה (אין לי חשש חלילה שהדבר נעשה על-ידי השוטרת בכוונה). בנוסף, הבוחן אשר "בחן" את ההתרחשויות שגרמו לתאונה היה מוטה מלכתחילה לכך שסבר שאין לסמוך על גרסת המערער אף בטרם שמע אותה

כנקודת מוצא, ולכן גם לא בחן אותה, ולכן גם לא ערך שחזור של התאונה.

עזיאת שורפי, עובד ובעל מסעדה במקום, היה עד לתאונה, לפחות למקום נפילת הילד לאחר התאונה. לא נעשה ניסיון לגבות את עדותו של עד זה או דרכו להגיע לעדי ראיה אחרים שהיו במקום. להזכיר, מדובר ברחוב יפת ביפו ליד בית ספר, ליד מסעדה שיש בה אנשים בשעות הערב. בית משפט קמא היה ער בעצמו לקושי שהחקירה התייחסה אל מעבר חציה אחד שבו אירעה התאונה הנטענת, ובסופו של יום בית משפט קמא עצמו קבע שהתאונה התרחשה במעבר חציה אחר.

בשל שני טעמים עיקריים אלה קיים ספק סביר כבד בשאלה האם התאונה אירעה באשמתו של המערער או שמא נגרמה שלא באחריותו בהיותה בלתי-נמנעת באופן נהיגתו, כאשר אין מחלוקת שלא ניתן לסתור את גרסתו של הנהג שנסע במהירות של 20 קמ"ש.

מחמת אותו ספק סביר הנני מזכה את המערער.

כמובן שכל תוצאות גזר הדין שניתנו בבית משפט קמא בטלות.

**ניתן והודע היום, י' טבת התשע"ה,
01/01/2015, במעמד הנוכחים.
רענן בן-יוסף, שופט**

הוקלדעלידינופרדויד